

ἀλλ' αὐτὸς ἀναμειγμένος εἰς τὴν τῆς προκειμένης ἱστορίας ἐκδοσιν, ἐπιλαμβάνεται ἡμῶν πρῶτον, διὰ τὴν πρῶτον γινώσκωμεν τὴν σημείωσιν ἐκείνην τῆς 'Ρωστικῆς φιλολογίας. Δεύτερον, συγγινώσκων ἡμῖν τὸ πρῶτον τοῦτο σφάλμα διὰ τὸ ἀβέβηλον τοῦ τόπου, καθορίζει ἡμᾶς αὐστηρότερον, διὰ τί νὰ μὴ ἐρωτήσωμεν τὸν Οἰκονόμον, τὸν μύτην πάντων τῶν ἐν τῇ 'Ρωσσίᾳ ἀλλολογουμένων, ἀφ' οὗ (λέγει) ἔχομεν ἀλληλογραφίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ (προσθέτομεν ἡμεῖς εἰς πολλῶν κρίσεων ἐνίσχυσιν τοῦ θαυμαστοῦ ἐπιχειρήματος) κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀλληλοδιαδόχως, μετὰ τὴν μελετηθεῖσαν ἐκδοσιν τῆς προκειμένης ἱστορίας, ἐνετρυφήσαμεν πολυχέυμονος αὐτοῦ μούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ λόγος οὐκ ὀλίγος ἐγένετο περὶ Μελετιίου. Ὅθεν, ἐπειδὴ πάντως ἐρωτηθεὶς ὁ Οἰκονόμος δὲν ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὸ ῥωσσικὸν ἐκεῖνο βιβλίον (ὅπου, ὡς νομίζομεν, ἀπλώσαντες μόνον τὰς χεῖρας, ἤθελομεν εὐθέως ψηλαφήσῃ τὸ μεγαλογράμματον ἐκεῖνο χειρόγραφον), συνάγεται λογικῶτατα (ἐκ τοῦ ὑπονοουμένου), ὅτι αὐτὸν τὸν Οἰκονόμον ἀρμόζει μᾶλλον ἢ τραχυνοῦσιν ἐκείνῃ θνωτέρα ἀράθεια!

Οἱμοί Κασίγνητε, ὅμμα σὺν ταρασσεται!

'Αλλ' ἐκ τῶν προειρημένων βλέπει ἕκαστος, ὅτι καὶ ἡμεῖς τῆς τακτικῆς σημειώσεως (ἥν, ἴσως, ἐγνώριζε μάλιστα ὁ Οἰκονόμος), καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Οἰκονόμος καὶ αἱ εἰς τοὺς ἀλλοι οὐδαμῶς ἠγνοοῦμεν, ὅτι ὁ Εὐγένιος ἔχει μετ' αὐτοῦ ἐν 'Ρωσσίᾳ τὸ τῆς 'Ιστορίας χειρόγραφον. Ἀλλὰ μετὰ τὴν γινώσκωσιν ταύτης καὶ τῆς τοῦ χειρογράφου μέχρι τέλους διατηρήσεως, καὶ μετὰ πάλιν τῆς τούτου καθ' ὑπόθεσιν διατηρήσεως καὶ τῆς (διὰ κόπων καὶ δαπανῶν καὶ παντοίας ἄλλης δουλείας, ὧν ἡμεῖς τοῦλάχιστον οὐκ ἐσμὲν ὀφειλέται) καὶ αὐτοῦ ἀπογραφῆς, κείνται μάλᾳ πολλὰ οὐ μόνον ὄρη καὶ θάλασσαι, ἀλλὰ καὶ παντοῖαι ἄλλαι ἀμύθηται καὶ περιπέτειαί. Ὁ δ' Ἐπικριτὴς πᾶν τοῦναντι νομίζει, ὅτι ἐὰν ἡμεῖς ἠρωτῶμεν τὸν Οἰκονόμον, καὶ ὁ Οἰκονόμος εἰδείκνυσεν ἡμῖν τὴν τακτικὴν σημείωσιν, οὐδὲν τοῦ λοιποῦ, εὐχερέστερον ἢ νὰ ἔχομεν πιστὸν ἀπογραφεὶν ἀπόγραφον· ἔγωγ' ἰδοὺ ἀνθ' ἡμῶν ἐπραξε τὰ πάντα οὗτος ὁ καλὸς ἡμῖν οὐ μόνον ἱστορικὸς (ὡς εἰρήνισται), ἀλλὰ καὶ βήτωρ καὶ κριτικὸς καὶ φιλόσοφος καὶ φιλόλογος, καὶ ἀνεπλήρωσεν ἡμῶν τὰς ἐλλείψεις· δὲν εἴποιτο ἄλλο πλέον εἰς ἡμᾶς, εἰμὴ νὰ περιμεινόμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀγαθῆς ταύτης ἀγγελίας. Ἄλλο χρέος ἡμῶν περὶ τούτου δὲν ἔχομεν, καὶ μάτην ἀπάγει ἡμᾶς τὸ δικαστήριον τῆς εὐθύνης ὡς δεινὸς καὶ ἄδικος ὡς οὐκ ὀφειλομένην ἀπαιτητῆς.

Ἐν τοσούτῳ ἐκ τῆς φιλολογικῆς σημειώσεως τῆς ἀπαιτήσεως, εἰ καὶ δύσκολον ἡμεῖς νομίζομεν τὴν ἡξεῦσιν αὐτῆς καὶ ἀπογραφὴν τοῦ Εὐγενιακοῦ χειρογράφου, ἀπαιτούμεν ὅμως δύο τινα πολέμους· α) ὅτι τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἦν ἀντιγραφὴ τις ἀθλία, πρὸς ἣν παρακαλεόμενον τὸ 'Αγιορικτὸν, εἶται τῶντι πολέμιος ἀπαιτούμενος· διότι οὐ μόνον ἐστὶ κεκαλλιγραφημένον, ἀλλὰ καὶ μέγιστον τοῦδε τοῦλάχιστον εὐρον αὐτὸ εἰς ὀλίγα μέρη ἀντιγραφόμενον, καὶ ταῦτα οὐχ οὕτως οὐσιωδῶς. Ἐπειδὴ

δὲ καὶ ἡ Βενδοῖσιος ἐκδοσις ἀπορρίβει ἐκ τοῦ 'Αγιοταφικοῦ χειρογράφου, δύναται καὶ αὕτη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον νὰ θεωρηθῇ μετὰ τινος κριτικώτερας ἐπιστάσεως ὡς δευτερόν τι χειρόγραφον, οὐ χειρόν ἴσως τοῦ Εὐγενιακοῦ· διότι ἀμρότερον μὲν καθ' ἑαυτὰ θεωρούμενα ἀπαιτοῦσιν 'Ηράκλειον ἄθλον εἰς ἐκκάθαρσιν· ἀλλὰ τὸ Ξενοφώντειον ὑπεριετὴ ἐκτέρου ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ, καὶ μόνον ἐν ὀλίγοις τισὶν ἔχει χρεῖαν τῆς ἐτέρωθεν διορθώσεως, ἢ καὶ ἀναπληρώσεως. Ὡστε ἔχομεν κατὰ τὸ παρὸν δύο χειρογραφα ὑπ' ὅψιν, ἃ ἐρᾷ ἀντιβάλλοντες μεταγράφωμεν, ὡς ἀπαιτεῖ, τε Εὐγένιος καὶ ὁ Ἐπικριτὴς· καὶ ἂν εἴχομεν καὶ τρίτον καὶ τέταρτον, τίς ἀμριβάλλει; Ἰσως δὲ τὸ τοῦ Εὐγενίου ἦν πολὺτιμον καὶ ἄλλως, ἐὰν ἔφερον ἐν τῇ περισελίδῃ καὶ τινες σημειώσεις, ὡς οὐκ ἐστὶν ἀπίθανον. β) Μανθάνομεν τὴν κρίσιν τοῦ Εὐγενίου περὶ τῆς Μελετιάδος ἱστορίας ἐν γένει κατὰ τὴν τὸ πραγματικὸν καὶ τὸ λεκτικόν, σύμφωνον εἶναι κατὰ πάντα, πρὸς ἣν ἐξεφράσαμεν συντόμως καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς Προλεγμένοις.

Ταῦτα ἐκρίναμεν εὐλογον δικαίως καὶ ἀπαθῶς νὰ ἀπευθύνωμεν πρὸς τὴν Πανδώραν.

Κ. Εὐθυβοῦλης.

ΣΑΛΕΜΒΙΕΡΟΣ

Η

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΩΝ ΒΡΟΥΤ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ.

Ἡ μουσικὴ, τὰ πολλὰ φῶτα, ὁ θόρυβος τοῦ χοροῦ, τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα, ἢ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα βασιλεύοντα χαρὰ ἀνῆγγελλον ὅτι μία τῶν λαμπροτέρων συναναστροφῶν ἐδίδετο εἰς τὴν διαμονὴν τοῦ κόμητος Σαλεμβιέρου. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἦτο γνωστὸς εἰς Βρούγ, ἐν ἔτει 1798, ἄνθρωπος· τις ἐκ τῶν μᾶλλον περιζιτητῶν τῆς πόλεως ταύτης διὰ τοὺς περιποητικὰς τρόπους του, διὰ τὸ πνευμά του καὶ διὰ τὰ πλοῦτά του· ἔλεγον ὅτι εἶχε κληρονομήσει κολοσσαίαν περιουσίαν ἀπὸ ἀπώτερόν τινα συγγενῆ του, ἀποθανόντα εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἐδίδε τερπνὴν συναναστροφὴν διὰ τὸν γάμον, τὸν ἀποτὸν ἐπρόκειτο δεσφονοῦν νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς Μαργαρίτας Δεραβανσκῶν μονογενοῦς κόρης τοῦ ὑπερπλοῦτου Βαζρώνου Δεραβανσκῶ.

Πρὸ ὀλίγου εἶχε σημάνει ἡ ἐνδεκάτη, καὶ ὁ χορὸς ἦτο τόσων ζωηρός, ὥστε ἐκτός τῆς ἡδονῆς δὲν ἤσθαι ἄλλο οἱ παιδρεῖ χορευταί, ὅταν ὁ μοίραρχος Βιλλεδὲ εἰσῆλθεν ὁρμητικῶς ἐν στολῇ ὑπηρεσίας, καὶ ἐπροξένησε θαυμασμὸν εἰς τὴν συναναστροφὴν διὰ τὴν βίαν μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνθη πρὸς τὸν κόμητα. Τοῦ εἶπε κατὰ τι εἰς τὸ ὥσιον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν ἐπι-